

Dr. Ante Alfirević, svećenik Splitsko-makarske biskupije, potom član Družbe Isusove

Rođen je u Kaštel Sućurcu 26. siječnja 1875. u težačko-posjedničkoj obitelji kao prvorođenac od brojne djece Grge Alfirevića i Andrijane r. Jerkunica. Pučku školu pohađao je u svom rodnom mjestu, a osmogodišnju gimnaziju započeo u državnoj gimnaziji Splitu, nastavio u franjevačkoj u Sinju te dovršio u spomenutoj splitskoj od g. 1893., kad je stupio u tamošnje Biskupsko sjemenište, do 1896., kad je maturirao. Filozofiju i teologiju studirao je u Rimu na Papinskomu sveučilištu Gregorijana kao konviktorac kolegija Germanico-Hungaricum. Tamo je postigao doktorate iz filozofije i teologije te g. 1891. bio zaređen za svećenika Splitsko-makarske biskupije.

Po povratku u Split vršio je službu sjemenišnog duhovnika (1902.-1912.) i profesora katehete viših razreda državne gimnazije (1803.-1819.), a od 1906. i novootvorene privatne Biskupske gimnazije. Godine je 1919. u Zagrebu stupio u isusovački red. Tu je od 1929. do 1936. bio superior isusovačke rezidencije, potom u Sarajevo do 1941. rektor bogoslovnog sjemeništa u Sarajevu i profesor na tamošnjoj Visokoj bogoslovnj školi koje su tada vodili isusovci. Ratne je godine 1941.-1944. proveo u Zagrebu, gdje je vršio službu rektora Nadbiskupskog sjemeništa i ravnatelja Nadbiskupske klasične gimnazije. Tu je 17. siječnja 1945. umro.

U splitskom razdoblju svoga života istakao se je kao gimnazijski profesor, duhovni vođa i organizator katoličke duhovne i svjetovne mladeži, ujedno promicatelj zadrugarstva (osnivač Hrvatske štedione i Zadružnoga saveza u Dalmaciji). Bio je jedan od prvaka Hrvatskoga katoličkog pokreta općenito i vodeća osoba toga gibanja u Dalmaciji do godine 1909., otkad je glavnu ulogu preuzeo Ivan Butković, profesor u Centralnomu bogoslovnom sjemeništu u Zadru. Pokretač je osnivanja društva „kršćanskih socijala – obrtnika i radnika“ u Splitu i društva „Pavlinović“ za katoličke akademičare iz Dalmacije, jedan od osnivača i suradnika niza katoličkih periodičkih publikacija, kao što su novine: „Dan“ i „Mladost“, časopisi „Hrvatska straža“ i „Život“ (dva posljednja i „Glasnik Srca Isusova“ neko je vrijeme i uređivao). Suradivao je još i u „Vrhbosni“, Katoličkom listu, Kršćanskoj školi, „Prosvjeti“, „Hrvatskoj prosvjeti“, „Novoj reviji“.

Osim mnogih kraćih i duljih članaka i rasprava s područja filozofije, teologije, sociologije i psihologije objavio je više književnih kritičkih osvrtu i roman „Kroz trnje ovoga svijeta“ (1904./05.), a u zagrebačkom Katoličkom listu i o arheologiji i starokršćanskoj umjetnosti. Autor je niza knjiga, kao što su: „Odakle živuća bića“ (1904.), „Euharistijski kongres u Zagrebu“ (1923.), „Svetost crkve u 20. vijeku“ (1929.), „Sv. Ćiril i Metod, slavenski apostoli“ (1935.), „Bliže k Bogu“ (1938.) itd.

U domoljubnim nazorima bio je blizak pravaškim idejama, kao što je to bio i katolički pokret početnoga razdoblja općenito.

Vladimir Lončarević je nedavno priredio knjigu Alfrevičevih članaka i rasprava pod naslovom „Za beskonačnom istinom“, koju je objavio Glas Koncila g. 2013. kao 24. knjigu u nizu Biblioteka Hrvatska katolička baština 20. stoljeća.

Spomenuti je priređivač već u članku prethodno objavljen u listu Glas Koncila naglasio Alfrevičevu svestranost, aktivnost i dinamičnost dodajući da je kao svećenik i domoljub bio „gorljiv“, a kao pisac i kulturni djelatnik plodan, zbog čega „njegovo djelo zaslužuje biti istraženo i vrednovano“.